

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

YVESE BOTA

přednesené dne 20. listopadu 2008¹

1. Projednávanou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Řecká republika tím, že předložila Mezinárodní námořní organizaci (MNO) návrh za účelem kontroly shody lodí a přístavních zařízení s požadavky kapitoly XI-2 Mezinárodní úmluvy o bezpečnosti lidského života na moři z roku 1974 (dále jen „úmluva SOLAS“) a Mezinárodního předpisu o bezpečnosti lodí a přístavních zařízení (dále jen „předpis ISPS“)², nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 10 ES, 71 ES a čl. 80 odst. 2 ES.

2. Řecká republika předložila svým návrhem výboru pro námořní bezpečnost MNO kontrolní seznamy („check lists“) a další nástroje, jež se jí zdály vhodné pro účely pomoci členským státům úmluvy SOLAS při jejich kontrole shody lodí a přístavních zařízení s požadavky obsaženými v této úmluvě, jakož i v předpisu ISPS.

3. Komise má za to, že Řecká republika porušila právo Společenství tím, že jednala individuálně v oblasti, která spadá do výlučné vnější pravomoci Evropského společenství,

a tak zpochybnila zásadu jednotného vnějšího zastoupení Společenství.

4. V tomto stanovisku vylíčím důvody, na základě kterých mám za to, že projednávaná žaloba pro nesplnění povinnosti je opodstatněná.

I – Právní rámec

5. Článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 725/2004 ze dne 31. března 2004 o zvýšení bezpečnosti lodí a přístavních zařízení³, nazvaný „Cíle“, stanoví:

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Návrh ze dne 18. března 2005 (MSC 80/5/11).

3 — Úř. věst. L 129, s. 6; Zvl. vyd. 07/08, s. 74.

„1. Hlavním cílem tohoto nařízení je zavedení a provádění opatření Společenství zaměřených na zvýšení bezpečnosti lodí, které jsou používány v mezinárodní námořní dopravě a ve vnitrostátní námořní dopravě, a souvisejících přístavních zařízení vůči hrozbám mezinárodních úmyslných protiprávních činů.

2. Toto nařízení má rovněž poskytovat základ pro jednotný výklad, provádění a Společenstvím uskutečňované sledování zvláštních opatření ke zvýšení bezpečnosti námořní dopravy, která byla přijata diplomatickou konferencí Mezinárodní námořní organizace dne 12. prosince 2002, měnící [úmluvu SOLAS] a stanovící [předpis ISPS].“

6. Článek 9 nařízení č. 725/2004, nazvaný „Provádění a kontrola plnění“, zní takto:

„1. Členské státy vykonávají správní a kontrolní úkoly vyžadované podle ustanovení zvláštních opatření ke zvýšení bezpečnosti námořní dopravy úmluvy SOLAS a předpisu ISPS. Zajišťují přidělení a účinné poskytování veškerých prostředků nezbytných k provádění tohoto nařízení.

[...]“

7. V příloze I nařízení č. 725/2004 je obsažen text změn, jež vkládá novou kapitolu XI-2 do přílohy úmluvy SOLAS, v platném znění. V příloze II tohoto nařízení je obsažen text předpisu ISPS, v platném znění.

II – Postup před zahájením soudního řízení

8. Jelikož měla Komise za to, že národní návrh, podaný dne 18. března 2005 Řeckou republikou výboru pro námořní bezpečnost MNO zasahuje do oblasti spadající do výlučné vnější pravomoci Společenství, zaslala tomuto členskému státu dne 10. května 2005 výzvu dopisem, na kterou Řecká republika odpověděla dne 7. července 2005.

9. Jelikož Komise nebyla s touto odpovědí spokojena, vydala dne 19. prosince 2005 odůvodněné stanovisko, na které Řecká republika odpověděla dne 21. února 2006.

10. Jelikož Komise stále nebyla přesvědčena argumenty uplatňovanými Řeckou republikou, rozhodla se podat projednávanou žalobu.

12. Řecká republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl žalobu a

III – Žaloba

11. Svou žalobou Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

– určil, že Řecká republika tím, že předložila MNO návrh za účelem kontroly shody lodí a přístavních zařízení s požadavky kapitoly XI-2 úmluvy SOLAS a předpisu ISPS, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 10 ES, 71 ES a čl. 80 odst. 2 ES a

13. Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 2. srpna 2007 bylo Spojenému království Velké Británie a Severního Irska povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Řecké republiky.

IV – Hlavní argumenty účastníků řízení

– uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení.

14. Komise tvrdí, opírajíc se o judikaturu vzešlou z rozsudku ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, zvaného „AETR“⁴, že od přijetí nařízení č. 725/2004, jež začleňuje do práva Společenství kapitolu XI-2 přílohy úmluvy SOLAS, jakož i předpis ISPS, má Společenství výlučnou pravomoc přebírat mezinárodní závazky v oblasti pokryté tímto nařízením. Podle ní z toho vyplývá, že

4 — 22/70, Recueil, s. 263.

Společenství má výlučnou pravomoc k zajištění řádného používání pravidel obsažených v úmluvě SOLAS nebo předpisu ISPS na úrovni Společenství a k projednávání jejich správného provádění nebo dalšího vývoje s ostatními členy MNO. Členské státy tedy již nadále nemají pravomoc – aniž by k tomu byly výslovně pověřeny Společenstvím – prezentovat před MNO národní pozice ohledně otázek spadajících do výlučné pravomoci Společenství.

15. Řecká republika se brání tím, že se dovolává se následujících argumentů.

16. Zaprvé má za to, že jednala v souladu s povinností loajální spolupráce, která pro ni vyplývá z článku 10 ES, když předložila dne 1. března 2005 sporný návrh výboru Marsec, uvedenému v článku 11 nařízení č. 725/2004, za účelem jeho projednání na schůzi tohoto výboru dne 14. března 2005 a vydání postoje Společenství. Řecká republika poukazuje na to, že Komise jednající prostřednictvím svého zástupce, předsedajícího výboru Marsec, však tento návrh nepojala na pořad jednání výše uvedené schůze. Vyvozuje z toho, že Komise nesplnila povinnost loajální spolupráce, která pro ni vyplývá z článku 10 ES.

17. Zadruhé Řecká republika poznamenává, že předložení jejího návrhu MNO představuje akt učiněný v rámci její účasti v dotčené mezinárodní organizaci. Aktivní účast člena v mezinárodní organizaci přitom podle ní neznamená totéž co uzavírání mezinárodních závazků, přičemž judikatura vzešlá z výše uvedeného rozsudku AETR se vztahuje pouze na tento poslední uvedený případ. Předložení řeckého návrhu tedy neohrožuje výlučnou pravomoc Společenství.

18. Zatřetí otázka vypracovávání a předkládání návrhů MNO byla upravena džentlmen-skou dohodou přijatou Radou Evropské unie v roce 1993. Tato džentlmenká dohoda umožňuje členským státům předkládat návrhy MNO nejen kolektivně, ale rovněž individuálně, pokud k dotyčné otázce neexistuje postoj Společenství.

19. Začtvrté poukazuje Řecká republika na to, že v případě, kdy – jako je tomu v projednávané věci – nebylo dosaženo postoje Společenství, je ochrana zájmů Společenství zajišťována aktivní účastí členských států uvnitř MNO, a nikoliv povinností zdržet se jednání. Jakákoliv povinnost pasivní účasti,

20. Zapáté Řecká republika poukazuje na to, že samo nařízení č. 725/2004 ve svém čl. 9 odst. 1 svěřuje členským státům výlučnou odpovědnost za provádění bezpečnostních požadavků stanovených tímto nařízením a opírajících se o změny úmluvy SOLAS a předpisu ISPS za jimi stanovených podmínek. Jak litera, tak obsah sporného návrhu jsou přitom v souladu s duchem právních předpisů Společenství, jež ponechávají členským státům širokou posuzovací pravomoc pro vyvinutí nejlepších postupů ohledně technických otázek.

21. Zašesté z jednání vyplývá, že podle Řecké republiky článek 307 ES potvrzuje opodstatněnost její argumentace.

22. Spojené království vznáší tři konkrétní argumenty. Tvrdí, že výlučná pravomoc Společenství v oblasti bezpečnosti námořní dopravy je omezena na oblasti spadající do působnosti nařízení č. 725/2004 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/65/ES ze dne 26. října 2005 o zvýšení zabezpečení přístavů⁵. Spojené království rovněž poukazuje na to, že povinnost spolupráce stanovená v článku 10 ES nezahrnuje povinnost členských států usnadnit přistoupení Společenství k mezinárodním organizacím, zvláště pokud, jako v případě MNO, není mezinárodní organizace oprávněna na základě svého zřizovacího aktu přijmout jako strany takové subjekty, jako je Společenství. Spojené království má konečně za to, že se Komise měla pokusit prezentovat řecký návrh výboru Marsec a umožnit o této věci debatou, aby se tak zhostila své povinnosti loajální spolupráce v souladu s článkem 10 ES.

V – Posouzení

23. Nejprve je třeba připomenout zásady vytýčené Soudním dvorem v jeho výše uvedeném rozsudku AETR, jakož i přínos pozdější judikatury, co se týče jednak existence implicitní vnější pravomoci, a jednak výlučné povahy takové pravomoci.

⁵ — Úř. věst. L 310, s. 28.

24. V bodech 16 až 18 a 22 svého výše uvedeného rozsudku AETR rozhodl Soudní dvůr, že pravomoc Společenství uzavírat mezinárodní smlouvy vyplývá nejen z jejího výslovného udělení Smlouvou o ES, ale může vyplývat rovněž z jiných ustanovení Smlouvy a aktů přijatých orgány Společenství v rámci těchto ustanovení. Konkrétně pokaždé, když Společenství přijalo za účelem provádění společné politiky stanovené ve Smlouvě ustanovení zavádějící v jakékoli formě společná pravidla, nejsou členské státy již oprávněny – bez ohledu na to, zda jednájí individuálně, nebo dokonce kolektivně – smluvně sjednávat se třetími státy závazky dotýkající se těchto pravidel. Po zavedení společných pravidel je totiž pouze Společenství způsobilé přijmout a vykonávat smluvně sjednané závazky vůči třetím státům s účinkem pro celou oblast použití právního řádu Společenství. Krom toho v rozsahu, v jakém jsou pravidla Společenství ustanovena k dosažení cílů Smlouvy, nemohou na sebe členské státy mimo rámec společných orgánů brát závazky, kterými by mohla být dotčena uvedená pravidla nebo narušen jejich dosah⁶.

25. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že kdyby členské státy mohly přijímat mezinárodní závazky dotýkající se společných

pravidel, ohrozilo by to dosažení cílů sledovaných těmito pravidly, jakož i úkolů Společenství a cílů Smlouvy⁷.

26. Podmínky, za kterých může být dosah společných pravidel dotčen nebo narušen mezinárodními závazky přijatými členskými státy, a tudíž podmínky, za kterých Společenství nabývá výlučnou vnější pravomoc z důvodu výkonu své vnitřní pravomoci, byly Soudním dvorem souhrnně vyjádřeny v jeho rozsudcích zvaných „Otevřené nebe“⁸, a poté připomenuty v jeho výše uvedených rozsudcích ze dne 2. června 2005, Komise v. Lucembursko a ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo.

27. Tak je tomu v případě, že tyto mezinárodní závazky spadají do oblasti působnosti společných pravidel nebo každopádně do oblasti pokryté již z větší části takovými pravidly, a to i tehdy, pokud neexistuje žádný rozpor mezi těmito pravidly a uvedenými závazky⁹.

6 — Viz rovněž rozsudek ze dne 2. června 2005, Komise v. Lucembursko (C-266/03, Sb. rozh. s. I-4805, bod 40), jakož i rozsudek ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo (C-433/03, Sb. rozh. s. I-6985, bod 42).

7 — Výše uvedené rozsudky Komise v. Lucembursko (bod 41) a Komise v. Německo (bod 43).

8 — Rozsudky ze dne 5. listopadu 2002, Komise v. Spojené království (C-466/98, Recueil, s. I-9427); Komise v. Dánsko (C-467/98, Recueil, s. I-9519); Komise v. Švédsko (C-468/98, Recueil, s. I-9575); Komise v. Finsko (C-469/98, Recueil, s. I-9627); Komise v. Belgie (C-471/98, Recueil, s. I-9797) a Komise v. Německo (C-476/98, Recueil, s. I-9855).

9 — Viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo (bod 45).

28. Pokud tak Společenství zahrnuje do svých vnitřních legislativních aktů ustanovení týkající se zacházení se státními příslušníky třetích států nebo výslovně udělilo svým orgánům pravomoc jednat se třetími státy, získalo výlučnou vnější pravomoc v rozsahu pokrytém těmito akty¹⁰.

29. Podle Soudního dvora to rovněž platí i při neexistenci výslovného ustanovení oprávněujícího orgány Společenství jednat se třetími státy, jestliže Společenství provedlo v určité oblasti úplnou harmonizaci právních předpisů, protože takto přijatá společná pravidla by mohla být dotčena ve smyslu výše uvedeného rozsudku AETR, pokud by si členské státy ponechaly volnost jednat se třetími státy¹¹.

30. Domnívám se, že tyto skutečnosti vycházející z judikatury Soudního dvora by Soudní dvůr měly dovést k tomu, aby projednávanou žalobu pro nesplnění povinnosti prohlásil za opodstatněnou.

31. Zastávám totiž stanovisko, že Řecká republika tím, že předložila výboru po námořní bezpečnost MNO kontrolní

seznamy („check lists“) a další nástroje, jež se jí zdály vhodné pro účely pomoci členským státům úmluvy SOLAS při jejich kontrole shody lodí a přístavních zařízení s požadavky obsaženými v této úmluvě, jakož i v předpisu ISPS, zasáhla do oblasti spadající do výlučné vnější pravomoci Společenství. Tato oblast se týká zvýšení bezpečnosti lodí a přístavních zařízení a je přesně vymezena nařízením č. 725/2004.

32. Přijetím tohoto nařízení na základě čl. 80 odst. 2 ES zamýšlel zákonodárce Společenství, aby byl cíl zajistit neustále „bezpečnost námořní dopravy [...] [S]polečenství a jeho občanů, kteří ji používají, a bezpečnost životního prostředí, která čelí hrozbám úmyslných protiprávních činů, zejména činů terorismu, pirátství a podobných [...]“¹² předmětem společných pravidel na úrovni Společenství, a to v rámci té části společné dopravní politiky, která se týká námořní dopravy.

33. Jak je uvedeno v pátém bodě odůvodnění nařízení č. 725/2004, tohoto bezpečnostního cíle by mělo být „dosazeno přijetím vhodných opatření v oblasti politiky námořní dopravy, které stanoví *společné normy pro výklad,*

10 — Tamtéž (bod 46).

11 — Tamtéž (bod 47).

12 — Druhý bod odůvodnění nařízení č. 725/2004.

provádění a kontrolu^[13] ustanovení, která byla přijata diplomatickou konferencí [MNO] ze dne 12. prosince 2002, v rámci Společenství“, tj. zvláštních opatření k posílení bezpečnosti námořní dopravy v rámci úmluvy SOLAS, jakož i předpisu ISPS. Článek 1 odst. 2 tohoto nařízení v tomto ohledu stanoví, že nařízení má „poskytovat základ pro jednotný výklad, *provádění a Společenstvím uskutečňované sledování*“^[14] [těchto] zvláštních opatření“.

34. Jelikož Společenství vykonává svou vnitřní pravomoc v oblasti námořní dopravy a, konkrétněji, jelikož byla přijata společná pravidla, pokud jde o zvýšení bezpečnosti lodí a přístavních zařízení, nabylo Společenství v tomto rozsahu vnější pravomoc, která má výlučnou povahu.

35. Je totiž nutno shledat, že jelikož Společenství harmonizovalo podmínky výkladu, provádění a sledování zvláštních pravidel přijatých pod záštitou MNO a začleněných do nařízení č. 725/2004, společná pravidla stanovená tímto nařízením by mohla být dotčena, kdyby si členský stát zachoval možnost navrhnout jednotlivě MNO, aby

přijala nová pravidla týkající se provádění a sledování požadavků obsažených v kapitole XI-2 úmluvy SOLAS, jakož i v předpisu ISPS.

36. Konkrétněji tím, že je MNO předložen takový návrh, jako je návrh dotčený v projednávaném případě, dochází ke spuštění procesu, který může vést k přijetí nových pravidel touto mezinárodní organizací v odvětví provádění a sledování norem obsažených v kapitole XI-2 úmluvy SOLAS, jakož i v předpisu ISPS. Tato nová pravidla by mohla mít nepřímý dopad na nařízení č. 725/2004 právě vzhledem k tomu, že toto nařízení včleňuje kapitolu XI-2 úmluvy SOLAS, jakož i předpis ISPS do práva Společenství a harmonizuje na úrovni Společenství provádění a sledování těchto opatření.

37. Z toho vyplývá, že v oblasti pokryté nařízením č. 725/2004 jsou členské státy zbaveny své pravomoci jednat samostatně na mezinárodní úrovni, ať už jde o sjednávání nových závazků nebo navrhování jejich změn nebo doplňování stávajících předpisů. Jelikož se členské státy při přijímání tohoto nařízení rozhodly pro vymezení společných pravidel na úrovni Společenství, nelze jim přiznat možnost měnit, byť nepřímou, jejich dosah, aniž by byl takový krok výsledkem vůle Společenství.

13 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

14 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

38. Zdá se mi navíc, že takové chování státu, jako je chování zpochybňované Komisí v projednávaném případě, představuje porušení článku 10 ES. Připomínám v tomto ohledu, že tento článek ukládá členským státům povinnost usnadňovat Společenství plnění jeho poslání a zdržet se jakýchkoli opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů Smlouvy¹⁵. Rovněž uvádím, že podle Soudního dvora se tato povinnost loajální spolupráce uplatní obecně a nezávisí na výlučné, či nevýlučné povaze dotyčné pravomoci Společenství ani na případném právu členských států sjednávat závazky vůči třetím státům¹⁶.

39. Za takových okolností, jaké nastaly v projednávané věci, mám za to, že členský stát má povinnost zdržet se jednání, která zaniká pouze v případě společného postupu, o němž bylo rozhodnuto na úrovni Společenství.

40. Řecká republika popírá, že nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 10 ES a 71 ES a čl. 80 odst. 2 ES. Argumenty, kterých se tento členský stát dovolává na svou obranu, však mne však nepřesvědčily.

15 — Viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo (bod 63), jakož i rozsudek ze dne 24. dubna 2007, Komise v. Nizozemsko (C-523/04, Sb. rozh. s. I-3267, bod 74).

16 — Výše uvedený rozsudek ze dne 14. července 2005, Komise v. Německo (bod 64 a uvedená judikatura).

41. Pokud jde zprv o výtku určenou Komisí, že ona sama nesplnila povinnost loajální spolupráce tím, že nepojala na pořad jednání schůze výboru Marsec ze dne 14. března 2005 řecký návrh, zdá se mi, s ohledem na písemnosti spisu, že Řecká republika usilovala více o to, aby byly o jejím vnitrostátním návrhu MNO informovány ostatní členské státy, než aby bylo dosaženo postoje Společenství v této věci. Předsednictvo tohoto výboru tudíž mohlo mít za to, že není patřičné pojmout uvedený návrh na pořad jednání schůze ze dne 14. března 2005, aniž by takové zamítnutí představovalo porušení článku 10 ES.

42. Z vyjádření předložených Soudnímu dvoru krom toho rovněž vyplývá, že Komise přistoupila ke koordinaci Společenství, jejímž předmětem bylo zejména uplatňování kapitoly XI-2 úmluvy SOLAS, jakož i předpisu ISPS, s cílem předložit na 80. zasedání výboru pro námořní bezpečnost MNO postoj Společenství. Komise tak předložila Radě dne 27. dubna 2005 pracovní dokument nazvaný „IMO – European Community position to be adopted by the Council on maritime issues for the 80th session of the Maritime Safety Committee (MSC 80) meeting in London from 11 to 20 May 2005“¹⁷. Tento dokument byl přezkoumán skupinou odborníků svolanou předsednictvím dne 29. dubna 2005 a byl potvrzen pracovní skupinou pro námořní záležitosti v rámci Rady dne 3. května 2005¹⁸. Současně ze spisu vyplývá, že Řecká republika byla Komisí opakovaně vyzvána stáhnout svůj národní návrh předaný

17 — SEC(2005) 586.

18 — Viz přílohy 2 a 3 repliky Komise.

dne 18. března 2005 MNO, ale bezvýsledně. Skutečnost, že se v dokumentu, který vyjadřuje postoj Společenství, na tento návrh neodkazuje, lze vnímat jako výsledek tohoto přístupu Řecké republiky.

43. Za těchto souvislostí se domnívám, že nelze vytýkat Komisi, že nesplnila svou povinnost usnadnit koordinaci Společenství.

44. Krom toho sdílím stanovisko Komise, podle kterého vzhledem k tomu, že právní řád Společenství není založen na zásadě vzájemnosti, případné porušení povinnosti loajální spolupráce, již tomuto orgánu ukládá článek 10 ES, každopádně členskému státu neumožňuje odůvodnit jeho vlastní porušení práva Společenství, v daném případě porušení výlučné vnější pravomoci Společenství.

45. Z druhé nevěřím, na rozdíl od Řecké republiky, že judikaturu vzešlou z výše uvedeného rozsudku AETR lze omezit na případ, kdy členský stát porušil výlučnou vnější pravomoc Společenství tím, že smluvil mezinárodní závazek. Úvahy rozvinuté Soudním

dvorem v souvislosti s věcmi, které mu byly předloženy, jsou založeny na zabránění tomu, aby členské státy zasahovaly jednotlivě nebo kolektivně do oblastí spadající do výlučné vnější pravomoci Společenství. Tak je tomu v případě, kdy státním zásahem mohou být dotčena společná pravidla nebo pozměněn jejich dosah. Jak jsem již předtím uvedl, takový krok, jako byl krok Řecké republiky před MNO, spouští proces, jenž může vést k tomu, že tato mezinárodní organizace přijme nová pravidla, jež mohou mít sama dopad na stávající právní úpravu Společenství.

46. Zatřetí, pokud jde o argument vycházející z toho, že džentlmská dohoda přijatá Radou v roce 1993 umožňuje členským státům předložit návrhy MNO nejen kolektivně, ale rovněž individuálně, neexistuje-li společný postoj, je obtížné přiznat tomuto aktu tu právní sílu, kterou mu chce přiznat Řecká republika. Z vyjádření předloženého Soudnímu dvoru Komisi totiž vyplývá, že „džentlmská dohoda“ je prohlášením učiněným tímto orgánem a zapsaným ve zprávě, kterou Rada vyhotovila na schůzi pracovní skupiny ve věcech dopravy ze dne 14. prosince 1993. Jedná se tedy o nezávazný akt, který navíc nelze považovat za odpovídající meziinstitucionální dohodě. Krom toho obsah tohoto prohlášení, jakož i další výňatky ze zpráv uváděné v písemnostech předložených Soudnímu dvoru potvrzují spíše tvrzení Komise, ke kterému se přikláním a jež lze shrnout takto: výlučná pravomoc Společen-

ství nebrání aktivní účasti členských států na činnosti MNO, jestliže postoje jimi přijaté v rámci této mezinárodní organizace byly předem předmětem koordinace Společenství.

postoj nebo přístup na příslušných mezinárodních fórech“.

47. Začtvrté okolnost, že Společenství nemá postavení člena MNO neumožňuje podle mého názoru členským státům předkládat této mezinárodní organizaci národní návrhy v oblasti spadající do výlučné vnější pravomoci Společenství. Sdílím v tomto ohledu stanovisko Komise, podle kterého pokud jí mezinárodní organizace neumožňuje jednat jakožto řádný zástupce Společenství v oblasti výlučné pravomoci Společenství, může být taková pravomoc vykonávána prostřednictvím členských států jednajících solidárně v zájmu Společenství a na základě jeho souhlasu¹⁹. Pak může být vyjádřen před mezinárodní organizací, jejímž členem Společenství není, takový postoj Společenství, jaký jsem zmiňoval ve svých předchozích úvahách. Nezbytnost takového postoje je ostatně připomenuta zákonodárcem Společenství v čl. 10 odst. 4 nařízení č. 725/2004, který stanoví, že „[p]ro účely tohoto nařízení a ke snížení nebezpečí rozporu mezi právními předpisy Společenství v oblasti námořní dopravy a mezinárodními nástroji spolupracují členské státy a Komise prostřednictvím koordinačních porad nebo jiných vhodných způsobů, aby případně stanovily společný

48. Zapáté nesouhlasím s argumentem vyvozujiícím z čl. 9 odst. 1 nařízení č. 725/2004 důsledek, podle kterého se výlučná pravomoc Společenství nevztahuje na provádění požadavků obsažených v kapitole XI-2 úmluvy SOLAS, jakož i v předpisu ISPS, tak jak byly začleněny do tohoto nařízení, ze strany členských států.

49. Je totiž třeba připomenout, že harmonizace podmínek provádění a sledování zvláštních opatření k posílení bezpečnosti námořní dopravy přijatých diplomatickou konferencí MNO dne 12. prosince 2002 představuje právě podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 725/2004 jeden z hlavních cílů tohoto nařízení. Krom toho čl. 9 odst. 1 uvedeného nařízení představuje klasické ustanovení v tomto typu nařízení, jehož uplatňování vyžaduje využití administrativního aparátu členských států. Decentralizované uplatňování práva Společenství podle mne nemůže mít za následek, že členským státům bude v oblasti týkající se výlučné pravomoci Společenství přiznána

19 — Viz v tomto smyslu posudek 2/91 ze dne 19. března 1993 (Recueil, s. I-1061, bod 5).

pravomoc k tomu, aby se na mezinárodní úrovni podílely na harmonizaci kontrolních pravidel, jelikož tato harmonizace musí na základě nařízení č. 725/2004 projít nejdříve postupem v rámci Společenství.

50. Zašesté a nakonec se domnívám, že argument vycházející z článku 307 ES

postrádá relevanci. Nejde zde totiž o zpochybnění práv a povinností vyplývajících z úmluvy uzavřené před přistoupením Řecké republiky k Evropskému společenství. Projednávaná žaloba zejména nesměruje k tomu, aby bylo tomuto členskému státu zabráněno účastnit se činností MNO jakožto aktivní člen této organizace. Jde pouze o to, aby Řecké republice bylo dáno na vědomí, že v oblasti spadající do výlučné vnější pravomoci Společenství se její účast na činnostech MNO nemůže oprostít od omezení, která vyplývají z toho, že na úrovni Společenství byla přijata pravidla společná pro všechny členské státy.

VI – Závěry

51. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

- „– určil, že Řecká republika tím, že předložila Mezinárodní námořní organizaci návrh za účelem kontroly shody lodí a přístavních zařízení s požadavky kapitoly XI-2 Mezinárodní úmluvy o bezpečnosti lidského života na moři z roku 1974 a Mezinárodního předpisu o bezpečnosti lodí a přístavních zařízení, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 10 ES, 71 ES a 80 odst. 2 ES, jakož i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 725/2004 ze dne 31. března 2004 o zvýšení bezpečnosti lodí a přístavních zařízení;
- uložil Řecké republice náhradu nákladů řízení s tím, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponese vlastní náklady řízení.“